

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Co/40/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314203936
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5314203936.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Martiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 264 29 705, proti žalovanému: Y. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX S., štátny občan SR, v konaní o zaplatenie 1.711,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 7C/56/2014-26 zo dňa 5.5.2015 v spojení s opravným uznesením týkajúcim sa napadnutého rozsudku okresného súdu č.k. 7C/56/2014-81 zo dňa 6. apríla 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 7C/56/2014-26 zo dňa 5.5.2015 v spojení s opravným uznesením týkajúcim sa napadnutého rozsudku okresného súdu č.k. 7C/56/2014-81 zo dňa 6. apríla 2017 z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 1.711,27 Eur spolu so 6% ročným úrokom zo zmenkovej sumy 1.711,27 Eur od 10.10.2014 (nesprávne uvedené 1014) do zaplatenia a zmenkovú odmenu vo výške 1/3% zmenkovej sumy, t.j. 5,70 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Samostatným výrokom bolo rozhodnuté o trovách súdneho konania tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania titulom zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby vo výške 102,50 Eur na účet žalobcu, číslo účtu: XX XX XX XX XX/XXXX, VS: XXX XXX XXX a titulom trov právneho zastúpenia vo výške 214,49 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, číslo účtu: XX XX XX XX XX/XXXX, VS: XXX XXX XXX, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení okresný súd poukázal na to, že žalobca podal návrh na uplatnenie pohľadávky v zmysle čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“). Návrhom sa žalobca domáhal zaplatenia zmenkovej sumy vo výške 1.711,27 Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 711,27 Eur od 1.11.2010 do zaplatenia a 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy 1.711,27 Eur od 6.12.2010 do zaplatenia, zmenkovej odmeny vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 5,70 Eur a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 8.4.2010 na zmenkovú sumu 1.711,27 Eur, pričom sa zaviazal aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 1.11.2010. Indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Do textu zmenky bol poňatý záväzok žalovaného zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa zmenkovú sumu spolu s denným úrokom 0,25% od 1.11.2010. Za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ doposiaľ zaplatil na zmenkovú sumu 0,00 Eur a na úroky uhradil 0,00 Eur. Zmenková listina bola opatrená doložkou „Bez protestu“, indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou. K návrhu bola pripojená zmenka (fotokópia, ktorá tvorí súčasť spisu a originál je uložený na okresnom súde), pričom žalobca nežiadal ústne nariadenie pojednávania.

2. Okresný súd v ďalšom svojom postupe uviedol, že pojednávanie nenariadil, pričom došlo len k verejne vyhlásenému rozsudku dňa 5.5.2015. Okresný súd poukázal na rozhodné ustanovenia zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový (ďalej len „zákon č. 191/1950 Zb.“) a uviedol, že v čase vystavenia zmenky dňa 8.4.2010 bolo možné zabezpečenie úverového vzťahu vystavením zmenky, čo v súčasnosti v zmysle platných predpisov už nie je možné. Z úradnej moci podľa záveru okresného súdu bolo možné skúmať jedine platnosť zmenky, a to jej náležitosti, v súlade s ustanovením § 75 zákona č. 191/1950 Zb.. Dodržanie všetkých náležitostí má zásadný význam, pretože ak zmenka neobsahuje niektorú z náležitostí obsiahnutú v zmenkovom zákone, tak nie je zmenkou.

3. Okresný súd po oboznámení sa so zmenkou dospel k záveru, že táto má všetky zákonom predpokladané náležitosti, ktoré vyplývajú z ust. 75 zákona č. 191/1950 Zb. o vlastnej zmenke okrem údaju o splatnosti a takto spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. ako pôvodný veriteľ previedla zmenku indosamentom (rubopisom), o čom bol na druhej strane zmenky vykonaný písomný záznam, čím sa stal majiteľom zmenky žalobca.

4. Indosovaním zmenky došlo k situácii, kedy pôvodná zmenka stratila charakter zabezpečovacej zmenky a stala sa zmenkou na platenie. S poukazom na ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. je možnosť zmenkového dlžníka (žalovaného) vzniesť relatívnu námietku voči novému majiteľovi zmenky (žalobcovi), avšak táto možnosť je daná len vtedy, keď zmenkový dlžník preukáže, že nový majiteľ zmenky konal v čase nadobúdania vedome na jeho škodu. V takom prípade spočíva dôkazné bremeno na zmenkovom dlžníkovi, čiže na žalovanom. Nebolo preukázané, že by žalovaný od vystavenia zmenky, ani po jej indosovaní, vzniesol takéto námietky, preto okresný súd posudzoval zmenku a záväzky zo zmenky v zmysle zákona č. 191/1950 Zb..

5. Okresný súd poukázal na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý sa viazal k zákonu č. 258/2001 Z.z. a mal za to, že pokiaľ by pôvodný veriteľ zmenky (spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o.) porušil povinnosti pri vyplňovaní zmenky, ktorá vyplýva z ust. § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch a následne by postúpil takúto zmenku indosamentom na ďalšieho nadobúdateľa, zodpovedal by za škodu, ktorá týmto spôsobom vznikla. Z toho vyplývalo aj právo spotrebiteľa - žalovaného uplatniť voči pôvodnému veriteľovi náhradu škody. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil práva zo zmenky, ktorá neobsahuje údaj o jej splatnosti, avšak okrem údaju splatnosti obsahuje všetky náležitosti predpísané v článku 1 § 75 zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Zb. pre vlastnú zmenku, preto nebola neplatná, keďže v zmysle čl. I. § 76 ods. 2 zákona č. 191/1950 Zb. o vlastnej zmenke, v ktorej zmenke nie je údaj splatnosti, platí, že je splatná na videnie.

6. Okresný súd poukázal na návrh, z ktorého vyplýva, že remitent predložil žalovanému zmenku na platenie. Doložka „bez protestu“, ktorá je na zmenke napísaná, zbavila remitenta povinnosti urobiť protest pre neplatenie a súčasne preniesla dôkazné bremeno na preukázanie, že lehoty neboli dodržané na žalovaného podľa článku I. § 46 ods. 1 a 2 v spojení s § 77 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb..

7. Žalobca zmenku nadobudol indosamentom (rubopisom), a tak sa stal riadnym majiteľom zmenky, preto mohol žiadať od žalovaného zaplatenie zmenkovej sumy, 6 % ročný úrok odo dňa splatnosti zmenky a odmenu vo výške 1/3-iny percenta zmenkovej sumy. V zmenke bola uvedená úroková miera 0,25 % denne, t.j. 91,25 % ročne. V prípade, ak zmenkový zákon ako osobitný predpis neobsahuje inú úpravu, platnosť právnych úkonov, t.j. jednotlivých zápisov na zmenke sa spravuje všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch. Pri posudzovaní úrokovej miery v úrokovej doložke na zmenke bolo potrebné vychádzať z ust. § 39 Občianskeho zákonníka, t.j. skúmať, či pre neprimeranú výšku úroku nie je právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi neplatný.

8. Zmenkový úrok, rovnako ako úrok z pôžičky alebo úveru, plní funkciu odmeny za poskytnuté peňažné prostriedky, a preto podľa záveru okresného súdu takáto výška musí zodpovedať danému účelu. Za primeranú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov však nie je možné považovať ročný úrok, ktorý sa rovná dlžnej istine alebo ju prevyšuje. Pri tomto závere okresný súd vychádzal zo skutočností, že v čase vystavenia zmenky boli úrokové sadzby uplatňované bankami pri spotrebiteľských a ostatných úveroch pre domácnosti nižšie ako 14 % ročne, ktorú sadzbu zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne, resp. 91,25 % ročne viacnásobne prevyšuje. Okresný súd preto úrokovú doložku na zmenke považoval

za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a žalobu v tejto časti zamietol.

9. Okresný súd uviedol, že zaviazal žalovaného na zaplatenie zmenkovej sumy a 6 % ročného úroku zo zmenkovej sumy odo dňa zročnosti zmenky, t.j. v danom prípade odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu žalovanému z dôvodu, že žalobca nepredložil dôkaz, kedy pred podaním žaloby predložil zmenku žalovanému k zaplateniu, teda kedy sa stala zmenka zročnou. Okresný súd vychádzal z toho, že za predloženie zmenky na platenie sa všeobecne uznáva aj jej uplatnenie na súde, preto žalobcovi 6 % úrok z omeškania (správne malo byť uvedené 6% ročný úrok) priznal tak, ako to vyjadril vo svojom rozsudku, t.j. od 10.10.2014, t.j. dňom nasledujúcim po doručení návrhu žalovanému a v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie 6 % úrokov ročne zo zmenkovej sumy zamietol.

10. Pri rozhodovaní o trovách súdneho konania okresný súd aplikoval ust. § 142 ods. 3 O.s.p (nesprávne uvedené § 142 ods. 1 O.s.p.), keďže žalobca nebol úspešný len v časti príslušenstva, ktorá nebola základom pre výpočet odmeny právneho zástupcu žalobcu, ani základom pre výpočet súdneho poplatku a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, bola priznaná náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal. Žalobcovi bola priznaná náhrada zaplateného súdneho poplatku z podanej žaloby vo výške 102,50 Eur a náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 214,50 Eur podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

11. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, keď namietal výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bol zamietnutý zmenkový úrok v sadzbe 0,25% zo zmenkovej sumy a voči výroku, ktorým okresný súd zamietol 6% ročný úrok do dňa doručenia žaloby žalovanému. Žalobca ako dôvody odvolania poukázal na ust. § 205 ods. 2 písm. a), b), f) O.s.p. v znení platnom a účinnom k 30.06.2016. Žalobca nesúhlasil so záverom okresného súdu, pokiaľ dohodnutý zmenkový úrok vo výške 0,25% denne považoval za rozporný s dobrými mravmi a ak v tejto časti považoval zmenku za čiastočne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca poukázal na to, že zmenku vystavil žalovaný, túto dobrovoľne podpísal, a teda mal vedomosť o tom, že sadzba zmenkového úroku predstavuje 0,25% denne, s ktorou súhlasil. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo 3/2008, podľa ktorého „z povahy zmenky ako abstraktného a nesporného záväzku vyplýva, že majiteľ zmenky nemusí pri jej predložení k zaplateniu, prípadne vymáhaniu preukazovať, že mu odporca (povinný) zmenkovú sumu skutočne dlhuje“. Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo 1839/2000, z ktorého vyplýva, že zmenka je dokonalý cenný papier pri splnení predpokladov prísnych formálnych náležitostí, z ktorého vzniká priamy, bezpodmienečný, nesporný a abstraktný záväzok určitej osoby zaplatiť majiteľovi zmenky v určitom mieste a čase stanovenú peňažnú čiastku. Žalobca poukázal na rozsudok Okresného súdu Lučenec zo dňa 13.2.2014, sp. zn. 13C 88/2013, rozsudok Okresného súdu Revúca zo dňa 6.3.2014, sp. zn. 3C 8153/2013, rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 11.2.2014, sp. zn. 8C 198/2013, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 3.2.2010, sp. zn. 5Co/16/2010. Žalobca práve podľa rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 3.2.2010 sp. zn. 5Co/16/2010 poukázal na argumentáciu k inštitútu zmluvnej pokuty, keď jej funkcia spočíva v hrozbe majetkovou sankciou dlžníkovi, v prípade, keď záväzok nesplní riadne a včas, a tým má viesť dlžníka k včasnému a riadnemu plneniu záväzku. Účelom zmluvnej pokuty je donútiť dlžníka hrozbou majetkovej sankcie k riadnemu splneniu záväzku a zároveň má sankčný charakter pre toho účastníka, ktorý poruší zmluvnú povinnosť, a tým, ak ide o zmluvnú pokutu 0,25% za každý deň omeškania, nie je neprimeraná účelu, ktorý bol dohodou o zmluvnej pokute účastníkmi konania sledovaný, teda včasné plnenie si povinnosť vlastníckimi bytov a nebytových priestorov v bytovom dome.

12. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

13. Po rozhodnutí okresným súdom žalobca v podaní zo dňa 21.12.2015 (č.l. 55 spisu) uskutočnil úkon čiastočného späťvzatia žaloby v časti zmenkového úroku vo výške 0,19% denne s tým, že naďalej si uplatňuje zmenkový úrok vo výške 0,06% denne, ako aj, že v ostatnej časti žalobu ponecháva bez zmeny.

14. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec podľa ust. § 379 písm. a), § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením, týkajúcim sa rozsudku okresného súdu, zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

15. Primárne krajský súd uvádza, že na odvolacie konanie aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku, a to zákona č. 160/2015 Z.z. (CSP), ktorý v zmysle ust. § 474 CSP nadobudol účinnosť dňom 01. júla 2016, keďže aj v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom k uvedenému preto odvolanie žalobcu zo dňa 30.06.2015 bolo posudzované v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku.

16. Podľa ust. § 379 písm. a) CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý.

17. Podľa ust. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

18. V písomne podanom odvolaní zo dňa 30.06.2015 žalobca uviedol, že nesúhlasí s výrokovou časťou rozsudku okresného súdu, v ktorej bol zamietnutý zmenkový úrok 0,25% denne zo zmenkovej sumy a nesúhlasil ani s výrokom, pokiaľ okresný súd priznal 6% ročný úrok zo zmenkovej sumy len odo dňa doručenia žaloby žalovanému a do dňa doručenia tejto žaloby 6% ročný úrok zamietol.

19. Krajský súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s opravným uznesením, týkajúcim sa rozsudku okresného súdu, zistil závislosť výrokov, a to výroku, podľa ktorého žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi zmenkovú sumu vo výške 1.711,27 Eur spolu so 6% ročným úrokom zo zmenkovej sumy 1.711,27 Eur od 10.10.2014 do zaplatenia a zmenkovú odmenu vo výške 5,70 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, s výrokom, ktorým vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, a to vo zvyšku 0,25% zmenkového úroku denne a 6% ročného úroku zo zmenkovej sumy do doručenia žaloby žalovanému. Výrok o trovách súdneho konania v podstate je závislým výrokom od rozhodnutia vo veci samej. Závislosť výroku vyhovujúceho a výroku, ktorým vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, vyplýva zo samotného vyhodnocovania okresným súdom, keď mal za to, že žalobca nepredložil dôkaz, kedy pred podaním návrhu - žaloby predložil zmenku žalovanému k zaplateniu, t.j. kedy sa stala zmenka splatnou. Práve táto skutočnosť vyhodnocovania okresným súdom splatnosti zmenky bola základom tak pre vyhovujúci výrok rozsudku okresného súdu, ako aj pre výrok, ktorým vo zvyšku bola žaloba zamietnutá, preto podľa záveru krajského súdu tu išlo o závislosť výrokov v zmysle ust. § 379 písm. a) CSP, z ktorého dôvodu bol posudzovaný rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením týkajúcim sa rozsudku okresného súdu v celom rozsahu na základe podaného odvolania žalobcu.

20. Krajský súd v ďalšom poukazuje, že okresný súd bez nariadenia pojednávania vo veci rozhodol, pričom v časti splatnosti zmenky nebola vyvolaná námietka zo strany žalovaného a táto nebola vyjadrená ani v Tlačive C na odpoveď, ktoré bolo doručené žalovanému podľa čl. 5 ods. 2 a 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „Nariadenie“) (Tlačivo C na odpoveď doručené žalovanému v zmysle doručky za čl. 16 rub spisu dňa 9.10.2014). K úplnosti je potrebné dodať, že z vysloveného názoru okresného súdu o momente predloženia zmenky na platenie žalovanému doručením žaloby absentuje podstatná skutočnosť, keď nebolo preukázané, že by žalovanému spolu so žalobou - návrhom bola doručená aj zmenka, na základe ktorej žalobca uplatnil nároky. Ak sa akceptuje v priebehu súdneho konania predloženie zmenky na platenie žalovanému, tak ustálená rozhodovacia činnosť všeobecných súdov vyžaduje, aby takáto zmenka bola žalovanému predložená buď na súdnom pojednávaní alebo doručená spolu s návrhom - žalobou, čo v danej veci splnené nebolo. Podľa doručky za čl. 16 rub spisu je z relácie doručky vyjadrené, že žalovanému sa doručovalo Tlačivo C + návrh.

21. Okresný súd po vrátení veci bude posudzovať nárok uplatnený žalobcom, aj v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou pri takomto type a druhu žalovaných nárokov, keď bude prihliadať na zjednocujúce stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodno-právnych č. 93, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako spoločné Stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa (§ 391 ods. 3 CSP). Je namieste uviesť, že ak aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku, v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offo na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov SR v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu

SR a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 20. októbra 2015 pod č. 8/2015. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obchodných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru, ako aj prijaté zjednocujúce Stanovisko Najvyššieho súdu SR. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

22. Krajský súd v tejto veci poukazuje na spoločné stanovisko, z ktorého zdôrazňuje, že „pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. by spôsobila spotrebiteľovi nepríjemné ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. § 17 obsahuje úpravu podľa ktorej, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný.“ „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

23. V súvislosti s novým konaním pred okresným súdom, pokiaľ dôjde k vykonávaniu dokazovania, tak uvedené nastane na nariadenom pojednávaní, keďže účelom práva každej zo sporových strán je vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, a tým ovplyvniť skutkové zistenia, na ktorých súd zakladá svoje rozhodnutie. Okresný súd preto pri dokazovaní bude zachovávať tak práva žalobcu v rovine vykonávaného dokazovania, ako aj práva žalovaného ako druhej sporovej strany.

24. Krajský súd vo vzťahu k prijatému Spoločnému Stanovisku občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93 poukazuje na jeho závery, podľa ktorého „...I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcejmu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“. Ďalej z tohto spoločného stanoviska vyplýva „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť.“

Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmieniek zabezpečujúcich záväzkov dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

25. Na základe vyššie uvedených zhodnotení a záverov bol rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením, týkajúcim sa rozsudku okresného súdu zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo vecno-právnej rovine okresný súd bude vykonávať dokazovanie na nariadenom pojednávaní s tým, že bude rešpektovaná vyvíjajúca sa rozhodovacia činnosť všeobecných súdov za vzatia do úvahy Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93.

26. Z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu bolo zrušené, bude to okresný súd, ktorý v rámci nového konania rozhodne aj o čiastočnom späťvzati, obsiahnutom v podaní zo dňa 21.12.2015 (č.l. 55 spisu).

27. Podľa ust. § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

28. Podľa ust. § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.